

Arrest

nr. 277 221 van 8 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, biedt zich op 24 juli 2022 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem in bezit van een vals Tsjechisch paspoort. Verzoekster dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 2 augustus 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster wordt gehoord op 17 augustus 2022.

1.3. Op 24 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die op 25 augustus 2022 ter kennis werd gebracht en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, Fars te zijn, en geen religie te hebben.

Uw familie van vaderskant is erg religieus. Ze zijn van mening dat vrouwen geen waarde hebben en leven op tribale wijze. Ze doen zich voor als landbouwers, maar in feite handelen ze in wapens en drugs. Sinds uw grootvader overleden is, zwaait uw oudste oom van vaderszijde M. de plak.

Toen uw vader uw moeder ontmoette en besloot met haar te trouwen, zette hij zich daarmee af tegen zijn familie, voor wie het gangbaar is dat er getrouwd wordt met personen van de stam. Uw vader verbrak zo het contact met zijn familie en onderhield enkel nog contact met uw oom R.. Hij verhuisde van het dorp Imatabad, waar de rest van zijn familie woont, naar de stad Kashmar, die een half uur verderop ligt. Toen u geboren werd, namen de zorgen van uw vader toe. U was immers een meisje.

Toen u vijf jaar oud was werden jullie via uw jongere oom van vaderszijde uitgenodigd in het huis van uw oom M.. U was geïnteresseerd om uw familie van vaderszijde te ontmoeten en gebruikte lippenstift. Alles ging goed en uw ouders begonnen te praten. Uw oom riep u apart naar een kamer en zei u dat meisjes geen make-up hoorden te gebruiken. U moest ervoor gestraft worden opdat u het nooit opnieuw zou doen. Hij verbrandde uw voet met kokend water. Uw ouders namen u mee. Sindsdien had u last van nachtmerries, paniekaanvallen en plaste u terug in uw bed. De paniekaanvallen duurden tussen de twee minuten en een uur. Als ze langer duurden, werd u naar het ziekenhuis gebracht, waar u een serum kreeg. Uw moeder nam u mee om een dokter te bezoeken. U kon een lange tijd niet meer spreken en had angsten. Uw vader verbrak opnieuw het contact met zijn familie. Enkel uw jongere oom van vaderszijde R. kwam jullie af en toe bezoeken.

Toen u tussen tien en vijftien jaar oud was, vernam uw vader via uw oom R. dat uw oom M. hem wilde spreken. Hij kwam boos van het gesprek terug en zei dat jullie moesten verhuizen. Uw oom M. had immers gezegd tegen uw vader dat u zou moeten trouwen met een 80-jarige man van de stam wiens vrouw overleden was. Om hieraan te ontkomen, verhuisden jullie gedurende een jaar naar Mashad.

Na een jaar moesten jullie evenwel terugkeren omdat de financiële situatie moeilijk was en de gronden van uw vader, die landbouwer was, in het dorp gelegen waren. U had een ernstige depressie en nachtmerries dat u gepakt zou worden. U besloot een einde aan uw leven te maken en nam een overdosis medicatie. U werd gered door uw ouders die u naar het ziekenhuis overbrachten, waar uw maag werd leeggepompt. U had nog altijd een depressie en nam nog steeds medicatie. U sliep meestal en gebruikte slaappillen.

Twee jaar voor uw vertrek uit Iran leerde u A.A. kennen en ging het een beetje beter. U ontmoette hem onderweg naar school. Jullie spraken met elkaar aan de schoolpoort en onderweg naar huis. Na een tijdje kreeg u een soort gevoel voor hem. Voordien zei uw vader dat u geen contact mocht hebben met een jongen omdat het gevaarlijk was voor u, maar u luisterde niet. U ervaaarde nieuwe dingen. Uw ouders waren zich bewust van deze relatie, maar wisten ook dat jullie relatie niet verder ging dan met elkaar spreken.

Op een dag in de winter van 1400, een maand voor het nieuwjaar van 1401 (Iraanse kalender, komt overeen met komt overeen met ongeveer 21 februari 2021 in de Gregoriaanse kalender) kwam u terug van school. Om half 2 in de namiddag stopte uw oom M. met de auto voor u. Hij nam uw hand en u viel flauw van de schrik. Toen u bij bewustzijn kwam, had u erg veel hoofdpijn, want uw oom M. greep uw haar vast. U stelde vast dat u vastgebonden was aan een stoel. Uw oom M. schreeuwde dat u de familie onteerde en dat u een hoer wilde zijn. Hij zei u dat u niet levend moest zijn en dat enkel als u sterft de oneer zou verdwijnen. Hij zei ook dat ze de jongen zouden vinden die bij u was en dat ze hem zouden doden. Hij sloeg uw hoofd op de glazen tafel en sloeg op uw voorhoofd met een smal wapen. U viel opnieuw flauw. Toen u weer bij bewustzijn kwam, was u thuis. U vernam dat uw oom R. uw vader geïnformeerd had over wat er dreigde te gebeuren, dat uw vader naar daar kwam, een conflict had en dat u naar het ziekenhuis genomen werd. Na dat incident had u opnieuw een ernstige depressie. U besloot opnieuw een einde te maken aan uw leven en nam medicatie. Opnieuw werd u gered.

Uw oom R. zei aan uw vader dat uw oom M. u zeker zou doden. Uw vader besloot u en A. te helpen ontsnappen. Jullie wilden Iran zo snel mogelijk verlaten. A. verkreeg paspoorten voor jullie via internet en uw vader betaalde uw reis. U verliet Iran op 24 tir 1401 (Iraanse kalender, komt overeen met 15 juli 2022 in de Gregoriaanse kalender). U en A. waren van plan om op dezelfde dag Iran te verlaten via de luchthaven in Teheran en met een aparte vlucht naar Georgië te reizen, waar jullie opgewacht zouden worden door een vriend van uw vader en elkaar zouden treffen. Julie zouden doorreizen naar Spanje en waren van plan om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U vertrok vroeger en A.'s vlucht had vertraging. Sinds u aankwam in Georgië had u geen nieuws van A.. U heeft sindsdien geen contact meer met hem kunnen maken en geen nieuws over hem ontvangen.

Toen u samen met de vriend van uw vader in een hotel in Georgië was, maakte hij u wakker en zei hij dat uw ooms van vaderszijdes naar daar kwamen om u te pakken te krijgen en dat u snel moest vertrekken. De vriend van uw vader regelde een ticket voor u naar Istanbul. U bleef een dag in Istanbul en reisde van daaruit naar België, van waar u verder wilde reizen naar Spanje. Uiteindelijk diende u op 24 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in in België nadat door de politie vastgesteld werd dat u reisde met vervalste documenten, met name een Tsjechisch paspoort.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat uw oom M. u zou doden omdat u de familie onteerde door uw contact met een jongen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: twee foto's van de laatste keer dat u door uw oom M. geslagen werd (kopie); een medisch attest d.d. 2 augustus 2022 (origineel) ondertekend door Dr. L.W, die verbonden is aan het transitcentrum Caricole, met betrekking tot een litteken van één cm op uw voorhoofd; een medisch attest d.d. 16 augustus 2022 (origineel) ondertekend door diezelfde arts met betrekking tot het voornoemde litteken en met betrekking tot een bruine vlek op uw been waarvan u verklaarde dat deze vlek het gevolg is van heet water dat op uw been werd toegebracht toen u vijf jaar oud was; een rapport van de centrumpsiycholoog van het transitcentrum Caricole d.d. 9 augustus 2022 (origineel) waaruit blijkt dat u tweemaal de psychologische dienst consulteerde en waaruit blijkt dat u vertelde over uw traumatische ervaringen in Iran, dat u verklaarde last te hebben van paniekaanvallen en nachtmerries, dat u vertelde dat u reeds jaren medicatie nam, dat u aangaf dat u twee zelfmoordpogingen ondernam in Iran en dat u stelde dat u moe werd van uw medicatie, dat u veel vergat en geheugenproblemen had. Voorts legt u ook een stapel artikels en drie links (kopie) neer met betrekking tot familiemoorden in Iran. De dag na uw interview maakte u nog de volgende documenten over: uw shenasnameh (kopie), uw melli kaart (kopie) en een medisch attest betreffende uw medicatiegebruik en geheugenproblemen (kopie).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt dat u wenste bijgestaan te worden door een vrouwelijke ambtenaar en een vrouwelijke tolk (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 29 juli 2022, punt 3.6; CGVS, p. 2). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u bijgestaan door een vrouwelijke medewerker en een vrouwelijke tolk.

Bij het begin van uw interview werd gepolst of er elementen waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure konden bemoeilijken (CGVS, p. 2). Hierop gaf u aan dat u het moeilijk had om in het gesloten centrum te zijn en dat u zich voelde alsof u in een gevangenis was (CGVS, p. 2). Voorts gaf u te kennen dat iemand van de bewaking in het centrum u benaderd had omtrent de inhoud van uw dossier (CGVS, p. 2). Hierop werd begrip getoond voor uw situatie en uitgelegd dat de protection officer aanwezig was om uw nood aan internationale bescherming na te gaan (CGVS, p. 3). Er werd benadrukt dat wat u zei vertrouwelijk was (CGVS, p. 3). De vraag of u zich ondanks het feit dat u het moeilijk had om in het gesloten centrum te zijn goed genoeg voelde om het interview te doen, beantwoordde u bevestigend (CGVS, p. 3). Er werd u verteld dat u altijd mocht zeggen als er iets was dat het interview voor u aangenamer kon maken, of als u een extra pauze wilde (CGVS, p. 3). Er werden twee pauzes georganiseerd en na deze pauzes werd afgetoetst of u nog verder kon en of het nog ging, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 13, 21). Gelet op het feit dat het interview een normaal verloop kende en op voorgaande bevestigingen van uw kant, is het dan ook merkwaardig dat u op het einde van het interview opwierp dat u niet in een goede toestand was en dat u niet klaar was om het interview te doen

omwille van uw situatie (CGVS, p. 28). Het was pas nadat u op het einde van het interview geconfronteerd werd met een tegenstrijdigheid betreffende het door u geschetste tijds kader en met het feit dat u een bepaald element bij het vorige interview niet gezegd had, dat u plots opwierp dat u zich omwille van het feit dat u zich in een gesloten centrum bevond en omwille van alle medicatie die u een hele tijd nam, zaken niet goed kon herinneren (CGVS, p. 25). U gaf aan dat u momenteel slaappillen nam om uw geest kalm te maken en stelde dat deze geheugenverlies veroorzaken (CGVS, p. 25). Ook herinnerde u zich data niet (CGVS, p. 26). Er kan aangestipt worden dat, als u daadwerkelijk last zou hebben van geheugenverlies en u zich data niet goed kan herinneren, het merkwaardig is dat u dit niet aankaartte in het begin van het interview, toen u expliciet gevraagd werd naar elementen die het interview konden bemoeilijken, maar dat u dit slechts opwierp helemaal aan het einde van het interview (CGVS, p. 25). Het door u neergelegde rapport van uw psycholoog verwijst slechts naar uw verklaringen. Hieruit valt geen objectieve informatie af te leiden met betrekking tot uw huidige psychologische toestand. Hierin staat slechts dat u vertelde dat u jaren medicatie nam en dat u aangaf dat u er moe van werd, veel vergat en er geheugenproblemen door ervaarde. Met betrekking tot uw geschetste medisch/psychologisch verleden en uw geschiedenis van medicatie-inname, dient te worden vastgesteld dat u hier geen overtuigend bewijs van neerlegde. Hoewel u volgens uw verklaringen sinds uw vijfde naar dokters ging, bij paniekaanvallen opgenomen werd in het ziekenhuis, een ziekenhuisopname had na een zelfmoordpoging en een psychiater had die u medicatie voorschreef (CGVS, p. 13, 16, 19), legde u hier geen overtuigend bewijs van neer. Indien u daadwerkelijk al zeer lang behandeld werd voor uw psychologische problemen in Iran, kan verwacht worden dat u dit eenvoudigweg zou kunnen aantonen. Uw verklaringen waarom dergelijk bewijsmateriaal ontbreekt, kunnen geenszins overtuigen. U stelt dat u in een kleine stad woonde en dat iedereen op de hoogte was dat uw situatie aan uw familie te wijten was, en dat mensen uit angst voor uw familie geen documenten durfden te geven (CGVS, p. 16) en dat uw ouders geen ziekenhuisdocumenten konden bekomen omdat uw vaders familie smeergeld betaalde (CGVS, p. 17). Aangezien, zoals verder in deze beslissing zal blijken, er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met uw familie, noch aan uw voorstelling van uw familie aan vaderszijde, kan deze verklaring evenmin overtuigen. De vaststelling dat u even later aangeeft dat alles op uw laptop stond en dat uw oom Mohammad die meenam (CGVS, p. 16), doet verder afbraak aan uw eerdere excuus waarbij u had gesuggereerd überhaupt niet over documenten te beschikken. Na het persoonlijk onderhoud bezorgt u nog een kopie van een niet gedateerd medisch attest waarin staat dat u sinds jaren in behandeling bent omwille van depressie, angst en stress. In dit attest wordt bepaalde medicatie opgenoemd en wordt vernoemd dat u omwille van bijwerkingen vergeetachtig wordt en dat u mentale problemen heeft. Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat dit document slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Dat er op dit document een stempel staat van een specialist in interne ziektes (maag, darm, ...) werpt bovendien een ernstige schaduw op de geloofwaardigheid van dit attest. Het is weinig aannemelijk dat iemand met een dergelijke specialisatie u zou bijstaan inzake uw psychische problemen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt niet dat u omwille van de door u aangehaalde psychische problematiek of omwille van uw eventuele medicatiegebruik niet in staat zou (geweest) zijn om uw problemen bij terugkeer naar Iran toe te lichten.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

U werd op 18 augustus 2022 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure. U reisde immers met valse documenten, met name een Tsjechisch paspoort.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat u gedood zou worden door uw oom Mohammad omdat u uw familie onteerde door uw contact met een jongen. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen.

Vooreerst kan aangestipt worden dat uw algemene geloofwaardigheid een stevige knauw krijgt door uw verklaringen aangaande uw bestemming. Er wordt immers vastgesteld dat u uw verklaringen ten zeerste aanpaste aan de vraagstelling van de dossierbehandelaar, hetgeen ernstige vraagtekens oproept bij uw wil om de waarheid te vertellen. In eerste instantie geeft u aan dat u en A. naar Spanje wilden reizen. Uiteindelijk ging u van Georgië naar Istanbul en reisde u vervolgens naar België. Gepolst of u na België nog een andere bestemming had, geeft u in eerste instantie aan het niet te weten (CGVS, p. 15). Vervolgens stelt u dat de vriend van uw vader u zei dat als u in België naar de transitzone zou kunnen gaan, dat u zo naar Spanje kon gaan (CGVS, p. 15). Erop gewezen dat er een ticket naar Manchester in uw dossier zat en dat dit niet strookt met wat u zegt (CGVS, p. 15), stelt u uw verklaringen bij en zegt u dat de vriend van uw vader zei dat als u de transitzone bereikte, dat u dan naar andere landen kon gaan, maar dat de eindbestemming Spanje was (CGVS, p. 15). U stelt niet te weten waarom de vriend van uw vader dit ticket voor u kocht (CGVS, p. 15). Nog even later zegt u dan weer dat de vriend van uw vader u een ticket gaf naar België, aan u zei dat u naar de transitzone moest gaan, dat u naar Manchester moest gaan en vervolgens via de transitzone daar naar Spanje moest gaan (CGVS, p. 20). Dat u uw verklaringen in de loop van het interview dermate bijstelt om uiteindelijk te komen tot een bijzonder onlogisch geheel, doet uw algemene geloofwaardigheid geen deugd.

Voorts kan gewezen worden op het feit dat de geloofwaardigheid van uw vrees verder wordt aangetast door de vaststelling dat u slechts beperkte informatie kan aanreiken over de bezigheden van uw ooms van vaderszijde, nochtans spilfiguren in uw relaas. Hoewel u stelt dat ze in wapens en drugs handelen (CGVS, p. 8), slaagt u er slechts in hieromtrent beperkte informatie te geven. Uitgenodigd om alles te vertellen wat u weet over wat uw ooms doen met wapens en drugs, stelt u dat u er niet zoveel over weet (CGVS, p. 8). Dit is bijzonder weinig overtuigend. Gepolst wat voor drugs ze dealen, stelt u te denken dat het opium is (CGVS, p. 9). Gevraagd aan wie ze drugs dealen stelt u het niet te weten en vervolgt u dat ze gekende mensen hebben en vrienden in verschillende steden (CGVS, p. 9). Meer informatie over die gekende mensen en vrienden in steden (CGVS, p. 9) kan u evenwel niet aanreiken. Het is merkwaardig dat u niet beter op de hoogte zou zijn over de activiteiten van uw ooms. Eens te meer gezien u uw oom M. voorstelt als de schrik van de stad, die door iedereen gekend was en van wie iedereen schrik had (CGVS, p. 7). Indien waargebeurd, zou verwacht kunnen worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de bezigheden van de personen die u zegt te vrezen.

Voorts dient vastgesteld te worden dat er aan uw directe vluchtaanleiding, met name het feit dat u omwille van uw relatie met A.A. problemen kreeg met uw oom M., niet het minste geloof gehecht kan worden.

In dit kader wordt opgemerkt dat uw verklaringen over de persoon A.A. allerminst overtuigend zijn. Hoewel u hem voorstelt als de persoon die een lichtpunt voor u betekende na een periode van duisternis (CGVS, p. 19), aangeeft dat u in de loop van twee jaar 'een gevoel' voor hem kreeg en zegt dat jullie al twee jaar een relatie hadden (CGVS, p. 10; verklaring DVZ d.d. 29 juli 2022), en hoewel jullie klaarblijkelijk plannen maakten om het land te ontvluchten, samen verder te reizen en een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Spanje (CGVS, p. 10), dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over hem wel erg op de vlakte blijven. Zo roept het vraagtekens op dat u aangeeft dat u zijn thuisadres niet kent (CGVS, p. 10). Even nadien voegt u toe dat u denkt dat zijn huis dicht bij uw school was, aangezien hij daar meestal was (CGVS, p. 10). Het is opmerkelijk dat u niet zou weten waar A. woonde. Ook over zijn werk legt u erg beknopte verklaringen af. Hiernaar gepolst geeft u in eerste instantie aan dat hij werkte in iets wat de tolk in het Engels omschrijft als 'turning, lathing' (CGVS, p. 10). Tweemaal uitgenodigd om uit te leggen wat dat precies inhoudt, geeft u aan het zelf niet te weten (CGVS, p. 10). Gepeild wat A. dan zei aan u over zijn job, zegt u slechts dat hij zei het tijdelijk werk was (CGVS, p. 10). Waar precies in Kashmar hij werkte, weet u evenmin (CGVS, p. 10). Uw verklaringen over het werk van A. zijn dan ook erg vaag. Ook over de familieleden van A. zijn uw verklaringen bijzonder beperkt. U stelt aanvankelijk dat hij een normale familie had (CGVS, p. 10). Over zijn vader weet u slechts dat hij oud was en niet kon werken (CGVS, p. 11). Wat de vader van A. voordien deed, is u niet bekend (CGVS, p. 11). U weet dat hij een broer en een zus heeft, maar blijkt niet op de hoogte over hun namen (CGVS, p. 11). U geeft enkel te kennen dat ze getrouwd waren, maar verder weet u niet wat ze doen (CGVS, p. 12). U werpt tegen dat hij nooit tegen u sprak over zijn familie (CGVS, p. 12). U stelt niet te weten waarom, u voelde dat hij uw vragen ontweek en dat hij niet op zijn gemak was, dus stelde deze vragen niet (CGVS, p. 12). U bent zelfs niet op de hoogte of A. zijn familie ooit inlichtte over u en de band die jullie hadden (CGVS, p. 12). Dat u dermate povere verklaringen aflegt over A. en zijn leefwereld, brengt uw relaas aan het wankelen. Indien

u daadwerkelijk uw leven op het spel zette om met deze jongen in contact te staan, kan verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn over deze informatie.

Ook over de aard van uw relatie met A. en jullie contacten met elkaar, kunnen uw verklaringen niet overtuigen. U stelt aanvankelijk dat de relatie die u met elkaar had erin bestond dat jullie elkaar bezochten voor de poort van de school. Na een tijdje kwam hij naar het gebied van uw huis, maar niet tot voor de deur (CGVS, p. 9). Vervolgens, gevraagd hoe jullie contact verliep nadat u de middelbare school afmaakte, stelt u dat hij nabij de voordeur van uw huis kwam en dat u naar de tuin ging om hem te zien, en dat u hem ook zag als u naar de bibliotheek ging om te studeren voor het ingangsexamen van de universiteit (CGVS, p. 11). U geeft te kennen dat het ongeveer twee keer per week gebeurde dat hij naar de poort kwam en dat u naar de tuin ging om hem te zien (CGVS, p. 11). Dit is niet coherent. Even later, gevraagd naar welke voorzorgsmaatregelen u en A. namen nadat u door uw oom werd ontvoerd, zegt u daarenboven dat jullie helemaal niet meer met elkaar spraken (CGVS, p. 23). Aangezien u de ontvoering door uw oom situeert in een periode waarin u wel nog schoolliep – u stelt immers dat het gebeurde toen u van school kwam, en antwoordt bevestigend op de vraag of u op dat moment nog schoolliep (CGVS, p. 24) – zijn uw verklaringen over uw ontmoetingen met A. onderling tegenstrijdig. Erop gewezen dat het allerm minst voorzichtig was dat jullie elkaar zagen bij een wandeling naar de bibliotheek en bij uw huis, werpt u tegen dat de bibliotheek een publieke plaats is en dat de bezoeken van A. niet gebruikelijk waren, dit zou slechts een of twee keer gebeurd zijn (CGVS, p. 24). Dit is allerm minst coherent met uw eerdere verklaringen. Aangezien de ontvoering eveneens op een publieke plaats gebeurde, met name onderweg van school naar huis, uw oom zei dat hij u niet meer levend wilde zien en dat slechts uw dood de familie-eer kon herstellen en hij hierbij ook A. met de dood bedreigde (CGVS, p. 20), kan bovendien verwacht worden dat jullie hierna ernstige voorzorgsmaatregelen zouden nemen.

Voorts kunnen er serieuze bedenkingen gemaakt worden met betrekking tot uw verklaringen over het feit dat u contact verloor met A.. en uw pogingen om dit te herstellen en nieuws over hem te krijgen. Het is hierbij weinig aanemelijk dat u en A. geen afspraken maakten over hoe elkaar te contacteren als er iets fout liep op weg naar Georgië (CGVS, p. 13). Het is opmerkelijk dat jullie dan wel twee aparte vluchten namen uit vrees voor uw oom van vaderszijde (CGVS, p. 13), maar geen manier voorzagen om elkaar te contacteren als er iets niet volgens plan liep. Dat jullie slechts bij het deel van Iran naar Georgië gescheiden zouden zijn (CGVS, p. 13) biedt geen afdoende verklaringen voor dit totale gebrek aan afspraken over hoe elkaar te contacteren als er iets mis liep in deze fase. Vervolgens kan opgemerkt worden dat uit uw verklaringen slechts povere inspanningen blijken om u te informeren over A.. U contacteerde slechts uw moeder,- die zich op haar beurt informeerde bij uw vriendin R.-, en uw vader polste bij uw oom R. of hij nieuws had (CGVS, p. 13, 14). Het is merkwaardig dat u zelf niet trachtte om R. te contacteren, de persoon van wie u eerder aangaf dat zij de schakel was tussen en A.. en die jullie op de hoogte hield over elkaars reilen en zeilen (CGVS, p. 11, 24). Dat u geen nummer van haar heeft (CGVS, p. 14), biedt geenszins afdoende verklaring waarom u zelf geen contact met haar zou opnemen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw moeder met haar in contact staat (CGVS, p. 13). Dat u niet op de hoogte blijkt van de reactie van de familie van A. op het feit dat hij verdween (CGVS, p. 14) en dat u niet weet of iemand A. als vermist opgaf bij de autoriteiten (CGVS, p. 14), is merkwaardig. Zeker gezien u verklaarde dat R. contact had met een van de vrienden van A.. (CGVS, p. 14). Dat u zich niet meer inspande om u te informeren over de persoon voor wie u alles riskeerde en met wie u het land ontvluchtte, komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande uw relatie met A.A., zet ook de geloofwaardigheid van uw beweerde ontvoering en mishandeling door uw oom M. ernstig op de helling. Bovendien bevatten uw verklaringen dienaangaande een ernstige tegenstrijdigheid. Bij uw interview op het CGVS zegt u dat dit incident gebeurde in de winter van 1400 (komt overeen met de winter die aanvat op 21 december 2021), meer bepaald een maand voor het nieuwjaar van 1401 (komt overeen met ongeveer 21 februari 2022) (CGVS, p. 17, 24). Dit is slechts ongeveer vijf maanden voor uw persoonlijk onderhoud. Bij uw interview op de DVZ gaf u echter te kennen dat u twee jaar geleden ontvoerd was door uw oom M. (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 29 juli 2022, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid betreffende het moment waarop u de ontvoering situeert, stelt u dat u stelde dat u 'in deze twee jaren' ontvoerd werd (CGVS, p. 24). Dit biedt geenszins een afdoende verklaring. Eens te meer gelet op het feit dat u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat er behalve de verduidelijking dat u niet zei dat u atheïst was maar wel dat u geen religie had geen wijzigingen wenste aan te brengen bij uw vorige interview (CGVS, p. 3), kan verwacht worden dat uw verklaringen zouden overeenstemmen. Bovendien kan onderstreept worden dat u bij uw interview op de DVZ ook stelde dat uw vader de voorbije

twee jaar naar een oplossing zocht om u te helpen Iran te verlaten omdat hij wist dat uw oom u zou proberen te vermoorden (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 29 juli 2022, vraag 3.5) en dat ook in de twee doktersattesten die u neerlegde met betrekking tot de vaststelling van uw littekens genoteerd staat dat u er aangaf dat dit litteken te wijten is aan uw oom en aangebracht werd ongeveer twee jaar geleden bij een kidnapping. Hieruit blijkt dat u in het verleden herhaaldelijk verwees naar de ontvoering die u twee jaar geleden gebeurde. Bovendien kloppen uw verklaringen ook niet met de datering van uw beweerde relatie met A.. U stelt immers dat u hem ongeveer twee jaar geleden leerde kennen (CGVS, p. 9, 10). Vervolgens verklaart u dat het incident met uw oom M. plaatsvond zeven of acht maanden na uw eerste contact met A. (CGVS, p. 23). Dit plaatst de ontvoering iets minder dan anderhalf jaar geleden, in plaats van twee jaar of vijf maanden geleden. Dat u een dergelijk sleutelement in uw relaas niet op consistente wijze in de tijd situeert, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Hier kan ook gewezen worden op het feit dat u, of het moment van de ontvoering nu twee jaar geleden was of anderhalf jaar of vijf maanden geleden, nog aanzienlijke tijd in Iran bleef wonen, op een plaats die amper op 30 minuten rijden gelegen is van het dorp van uw ooms. U stelt dat u om financiële redenen Iran niet vroeger kon verlaten (CGVS, p. 14, 24). Dit volstaat niet als reden waarom u steeds in dezelfde woonst bleef wonen. Gezien u meent dat uw vader u eerder beschermde door samen met u een jaar naar Mashad te verhuizen (CGVS, p. 4), kan niet ingezien worden waarom er nu geen soortgelijke maatregelen getroffen zouden kunnen worden. Dat uw vader landbouwer was, dat het land daar gelegen was en dat hij niet elders aan landbouw zou kunnen doen (CGVS, p. 22), biedt hiervoor geen afdoende verklaringen gezien de door u geschetste dreiging.

Uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde ontvoering door uw oom M. en de mishandeling. De documenten die u neerlegt in dit verband slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Op een van beide foto's die u neerlegt is slechts een arm met een blauwe plek te zien. Geenszins blijkt uit deze foto om wiens arm dit gaat, noch hoe deze blauwe plek opgelopen werd. Op de andere foto is slechts een bovenzijde van een hoofd te zien met een verwonding. Zelfs indien aangenomen wordt dat dit om uw hoofd gaat, hetgeen uit de foto geenszins met zekerheid op te maken valt, kan niet blijken hoe deze verwondingen opgelopen werden. Met betrekking tot de door u neergelegde medische attesten aangaande uw littekens, werd reeds eerder aangestipt dat hieromtrent een tegenstrijdigheid werd vastgesteld betreffende het moment van de beweerde mishandeling door uw oom. In deze attesten wordt slechts objectief vastgesteld dat u een litteken van één centimeter op uw voorhoofd heeft. Voor het overige verwijst de arts naar wat u hieromtrent verklaarde, hetgeen geenszins gezien kan worden als objectief bewijs. Er kan voorts benadrukt worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om plausibele verklaringen kracht bij te zetten. Daar is hier allerminst sprake van. Op zichzelf vermogen zulke documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Dit document kan de geloofwaardigheid van het door u beweerde relaas dan ook niet herstellen.

Verder kan nog aangestipt worden dat u ook de overige problemen met uw familie van vaderskant niet aannemelijk maakte.

In dit kader kan vooreerst opgemerkt worden dat u zich bij uw vorige interview slechts beperkte tot het verwijzen naar uw relatie en de ontvoering door uw oom (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 29 juli 2022). U haalde er noch de problemen die u had als vijfjarige, noch de problemen omtrent de uithuwelijking die uw oom voor u in gedachten had aan (vraag 3.5; CGVS, p. 18 -21). Hoewel u in het begin van het interview op het CGVS te kennen gaf dat u bij het vorige interview niet alle zaken die u vreesde in Iran had kunnen vertellen (CGVS, p. 3), voegde u ondanks het feit dat u tot tweemaal werd uitgenodigd om nog zaken toe te voegen of belangrijke zaken te benadrukken, niets toe (CGVS, p. 3).

Over de problemen waarvan u aangeeft dat u ze meemaakte toen u een kind van vijf jaar oud was, kan nog opgemerkt worden dat het bijzonder weinig plausibel overkomt dat uw ouders u lippenstift zouden laten dragen bij een eerste bezoek aan uw familie van vaderskant na een lange tijd met hen gebroken te hebben. U schetste immers het beeld dat uw vader met hen brak, dat ze zeer conservatief waren en gaf zelfs te kennen dat de zorgen van uw vader sinds uw geboorte ernstig toenamen omdat u een meisje was (CGVS, p. 7). Mede gelet op de overige vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen met uw familie, kan ook aan dit feit geen geloof gehecht worden. Het door u neergelegde doktersattest d.d. 16 augustus 2022 slaagt er niet in om hier een ander licht op te doen schijnen. Hieruit blijkt slechts dat u een bruine vlek heeft op 10 cm op 10 cm en dat u hierover zelf verklaart dat deze te wijten is aan heet water dat toegebracht werd. Louter door de objectieve vaststelling dat u een bruine vlek heeft van 10 cm op 10 cm blijkt nog niet waaruit deze voortkomt. Het is overigens opmerkelijk

dat er bij het medische attest d.d. 2 augustus 2022 slechts sprake is van de vaststelling van één litteken waarvan u aangaf dat het te wijten was aan de ontvoering door uw oom, terwijl er bij het medisch attest d.d. 16 augustus 2022 bijkomend sprake is van een bruine vlek die u wijt aan het feit dat er heet water op uw been werd toegebracht. Indien u een arts vaststellingen laat doen omtrent uw littekens, is het merkwaardig dat u niet in één keer al uw littekens zou laten vaststellen. Samen gezien met het feit dat u bij de DVZ nog geen gewag maakte van het incident waarbij uw been door uw met kokend water overgoten werd, komt dit de geloofwaardigheid van dit beweerde incident niet ten goede.

Met betrekking tot het feit dat u meent dat uw oom M. aangaf dat u diende te trouwen met een man van de stam die bijna 80 jaar was, waarop jullie een jaar naar Mashad verhuisden om jullie te onttrekken aan deze situatie, dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over dit feit niet overtuigend. Dat u deze gebeurtenis tussen uw tiende en vijftiende levensjaar situeert (CGVS, p. 4, 19, 22), is op zich al weinig precies. Van een schoolgaand kind kan verwacht worden dat het goed op de hoogte zou zijn wanneer hij een jaar naar een andere stad verhuist en dat het dit zou kunnen situeren in de tijd. Voor het overige zijn uw verklaringen met betrekking tot het beweerde huwelijk weinig overtuigend. Zo blijkt u amper op de hoogte over de persoon die werd voorgesteld als uw huwelijkspartner. Zijn naam moet u schuldig blijven (CGVS, p. 22). Uitgenodigd om te vertellen wat u nog weet over deze man, stelt u niets over hem te weten (CGVS, p. 22). U stelt dat u destijds niet op de hoogte was, maar het pas later vernam (CGVS, p. 22). Of de man zelf kinderen had, is u niet bekend (CGVS, p. 22). Gepolst of u er dan later niet over vroeg aan uw vader, zegt u dat u dit niet deed (CGVS, p. 22). Gevraagd of u zelfs niet meer informatie vroeg nu u een verzoek om internationale bescherming indient en dit als een van de redenen aanhaalt, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 22). Dat u uw land verliet met oog om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar zich niet informeerde met betrekking tot de problemen die u aanhaalt, ook al onderhoudt u zelfs momenteel nog contact met uw ouders (CGVS, p. 12), roept ernstige vraagtekens op. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat die zich uitgebreid informeert over die elementen die rechtstreeks verband houden met zijn verzoek. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan dit beweerde voorstel tot huwelijk.

Ook uw verklaringen over uw ooms die u zouden komen zoeken zijn in Georgië doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U blijkt immers amper op de hoogte hierover. Uitgenodigd om hierover alles te vertellen wat u weet, stelt u er niets over te weten (CGVS, p. 25). U vernam van de vriend van uw vader dat uw ooms er waren (CGVS, p. 25). Welke ooms er precies achter u kwamen, kan u niet verduidelijken (CGVS, p. 25). U geeft aan niet te weten waarom R. dacht dat uw ooms achter u kwamen (CGVS, p. 25). U vroeg het hem niet (CGVS, p. 25). Waar in Georgië uw ooms van vaderszijde waren is u niet bekend (CGVS, p. 25). Dergelijke vage verklaringen over een gebeurtenis die nochtans een belangrijk element in uw relaas uitmaakt, nopen ertoe te besluiten dat er aan deze gebeurtenis niet het minste geloof gehecht kan worden en dat er alweer een ernstige schaduw valt over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas.

Met betrekking tot het feit dat u aangeeft dat u geen religie heeft (CGVS, p. 5), kan ondanks het feit dat u zelf geen vrees opwerpt in dit verband (CGVS, p. 21), ten overvloede nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, en waaruit blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. De Iraanse samenleving kent meer en meer atheïsten en bij een groot deel van de bevolking wordt dit ook meer aanvaard. Religie speelt in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet zo'n grote rol. Veel Iraniërs nemen niet meer deel aan het vrijdaggebed. Het niet deelnemen aan het gebed zal dan ook weinig waarschijnlijk leiden tot de verdachtmaking dat iemand atheïst is. Niettegenstaande in de strafwet verschillende bepalingen terug te vinden zijn die atheïsme kunnen strafbaar stellen, zijn er in de praktijk geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn. Dit heeft onder meer te maken met het feit dat het weinig of niet gebeurt dat iemand zich in Iran openlijk zal uiten als atheïst. Deze landeninformatie wordt ook weerspiegeld in uw verklaringen. U gaf aan dat u niet deelnam aan de ramadan, noch aan het vrijdaggebed, noch dat u naar de moskee ging (CGVS, p. 26). U praatte nooit met iemand in het openbaar over het feit dat u geen religie had (CGVS, p. 26). U verklaarde nooit problemen gekend te hebben omwille van het feit dat u geen religie had (CGVS, p. 26). Gelet op uw verklaringen waaruit blijkt dat u nooit problemen kende omwille van het feit dat u geen geloof heeft en gelet op de voorgaande landeninformatie, kan dan ook geenszins blijken dat het feit dat u geen religie heeft zou leiden tot een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige documenten die u neerlegt slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw melli kaart (kopie) en uw shenasnameh (kopie) bevestigen slechts uw nationaliteit, identiteit en burgerlijke staat, die in deze beslissing niet ter discussie staan. De vaststelling dat u, hoewel u beweerde dat uw identiteitsdocumenten door uw oom werden afgenomen en enkel uw school mogelijk over een kopie beschikte (CGVS, p. 12, 17-18), erin slaagde om luttele uren na het persoonlijk onderhoud een kopie van uw identiteitsdocumenten door te sturen, ondergraaft bovendien de geloofwaardigheid van uw verklaring dienaangaande. Ook de links en artikels die u neerlegt kunnen voorgaande vaststellingen niet ombuigen. Deze hebben immers geen betrekking op u persoonlijk (CGVS, p. 17). U stelt dat deze gaan over het feit dat er in Iran eremoorden binnen de familie gebeuren (CGVS, p. 13). Dat dit een praktijk is die gebeurt in Iran wordt door het CGVS niet betwijfeld. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen blijkt evenwel zeer duidelijk dat u zich niet in een dergelijk geval bevindt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt dat zij heeft aangegeven bij aanvang van haar verhoor dat zij van een veiligheidsagent in het gesloten centrum vernomen had dat die op de hoogte is van haar asielrelaas en van het feit dat zij atheïst is. Dat die persoon hiervan op de hoogte is en die informatie ook in Iran kan terecht komen, baart haar zorgen indien zij moet terugkeren naar Iran.

Zij stelt dat zij bij aanvang van het interview had opgemerkt dat zij nieuwe documenten bij zich had, namelijk de vaststellingen van de dokter van het centrum, maar zij hierop meteen werd onderbroken door de protection officer, die haar meedeelde dat dit later zou worden besproken. Zij kan dan ook niet verweten worden haar medische situatie niet te hebben vermeld bij aanvang van het verhoor. Bovendien dateren de vaststellingen door de psycholoog van voor haar gehoor en aldus voordat zij geconfronteerd werd met bepaalde tijdsaanduidingen en blijkt uit het rapport dat ze door de inname van de medicatie voor haar suïcidale gedachte, angst, paniekaanvallen en geheugenproblemen ondervindt.

Vervolgens meent zij dat de beslissing tegenstrijdig is waar enerzijds geen geloof wordt gehecht aan haar psychologische situatie en anderzijds gemotiveerd wordt dat het Iraanse doktersvoorschrift slechts een kopie betreft en de dokter die dit opstelde een specialist is in interne ziektes. Zij wijst erop dat zij slechts 24u kreeg om stavingsstukken bij te brengen, reden waarom zij enkel een foto via whatsapp via haar moeder heeft kunnen bemachtigen van het Iraanse doktersvoorschrift. Ze legt uit dat ze in haar dorp niet de keuze had om naar een specialist-psychiater te gaan.

M.b.t. haar relaas inzake haar eindbestemming zet zij uiteen dat zij hieromtrent duidelijk was en dat zij gewoon weg wilde uit Iran. Zij legt uit dat de smokkelaar Spanje koos als eindbestemming, maar dat hij een visum van Manchester had voorzien zodat ze vanuit een transitzone gemakkelijk een vlucht naar elders zou kunnen nemen. Uiteindelijk zou ze dan zelf besloten hebben om toch al in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Dat zij niet haar volledig asielrelaas vertelde bij de DVZ is enkel te wijten aan het feit dat zij niet voldoende tijd heeft gekregen om het gedetailleerd weer te geven. Bovendien zijn alle problemen gelinkt aan het feit dat zij diende te leven volgens de regels van haar traditionele familie.

Omdat zij gewekt werd uit haar slaap door een vriend van haar vader die haar vervolgens aanmaande om zo snel als mogelijk uit Georgië te vertrekken omdat haar oom naar haar op zoek was, had zij geen tijd om te vragen over welke oom het precies ging. Zij kan niet verweten worden hierover geen verdere uitleg te kunnen geven.

Vervolgens verwijst zij naar enkele bronnen die aangeven dat in Iran heel veel vrouwen op brute wijze worden vermoord bij zogenaamde eremoorden. Op grond van die bronnen concludeert zij dat haar vrees wel degelijk gegrond is en dat zij bij terugkeer naar Iran zal worden vermoord.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken gevoegd

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoeksters asielrelaas en vluchtmotieven kunnen als volgt worden samengevat. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Iran gedood te worden door haar oom M. omdat zij haar familie onteerd heeft door haar contacten met een jongen.

Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal vooreerst dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden en dat verzoekster kan voldoen aan haar verplichtingen. De commissaris-generaal licht toe dat gelet op het feit dat het verhoor een normaal verloop kende, het merkwaardig is dat verzoekster op het einde ervan opwierp dat ze niet in een goede toestand was en dat ze niet klaar was om het interview te doen omwille van haar situatie te meer nu zij dit pas opmerkte nadat zij was geconfronteerd met een tegenstrijdigheid in haar antwoorden. Omtrent het rapport van de psycholoog stelt de commissaris-generaal vast dat dit slechts verwijst naar haar eigen verklaringen en m.b.t. haar verklaringen omtrent haar psychisch verleden wordt geoordeeld dat verzoekster geen overtuigend bewijs van neer kan leggen, terwijl het toch verwacht kan worden dat indien verzoekster werkelijk al zeer lang psychologisch werd behandeld, zij hiervan toch enig document had moeten kunnen voorleggen. De reden waarom zij hiertoe niet in staat zou zijn, wordt door de commissaris-generaal niet geloofwaardig bevonden. Tenslotte wordt nog m.b.t. het niet gedateerd medisch attest, waarin staat dat verzoekster sinds jaren in behandeling is omwille van depressie, angst en stress en ze medicatie neemt waardoor zij vergeetachtig is, toegelicht dat het een kopie betreft waardoor de authenticiteit niet kan worden nagegaan en het merkwaardig is dat het attest een stempel bevat van een specialist in interne ziekte en dat iemand met die specialisatie haar zou bijstaan inzake haar psychologische problemen.

Ten tweede motiveert de commissaris-generaal dat verzoeksters relaas niet geloofwaardig wordt bevonden en licht hierbij toe dat i) verzoekster, gevraagd naar haar uiteindelijke bestemming, haar antwoorden afstemt op datgene wat haar gevraagd wordt waardoor zij komt tot een onlogisch geheel, wat de algemene geloofwaardigheid geen deugd doet; ii) verzoekster slechts beperkte informatie kan aanreiken over de bezigheden van haar ooms van vaderszijde, terwijl dit nochtans spilfiguren zijn in haar relaas.

Ten derde hecht de commissaris-generaal niet het minste geloof aan haar directe vluchtaanleiding, met name het feit dat zij omwille van haar relatie met A.A. problemen kreeg met haar oom M. omdat i) haar verklaringen over de persoon A.A. allerminst overtuigend zijn hoewel zij hem voorstelt als een persoon die een lichtpunt voor haar betekende in een periode van duisternis; ii) verzoeksters verklaringen over de aard van hun relatie en hun contacten met elkaar niet kunnen overtuigen; iii) het weinig aannemelijk is dat zij geen afspraken zouden hebben gemaakt over hoe elkaar te contacteren indien er onderweg naar Georgië iets fout zou lopen en verzoekster van weinig inspanningen getuigt om zich te informeren over de persoon voor wie zij alles riskeerde.

Ten vierde stelt de commissaris-generaal vast dat het gebrek aan geloofwaardigheid van haar relatie met A.A. ook de geloofwaardigheid van haar beweerde ontvoering en mishandeling door haar oom ernstig op de helling zet. Hierbij wordt toegelicht dat verzoekster niet in staat bleek om het sleutelement in haar relaas, zijnde haar ontvoering, op consistente wijze in de tijd te situeren en verzoekster alleszins enige tijd na haar ontvoering bleef wonen op een plaats die amper op 30 minuten gelegen is van haar ooms. Om voorgaande redenen hecht de commissaris-generaal geen geloof aan de beweerde ontvoering door haar oom M. en de mishandeling. M.b.t. de documenten licht de commissaris-generaal toe dat zij voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Ten vijfde, worden de overige problemen met de familie langs haar vaderskant door de commissaris-generaal niet geloofwaardig bevonden, waarbij wordt opgemerkt dat verzoekster hoewel zij in het begin van het verhoor op het CGVS te kennen gaf dat zij bij het vorige interview niet alle zaken had kunnen

vertellen, niets toevoegde en dat de problemen waarmee zij als 5-jarige werd geconfronteerd niet plausibel zijn. Ook haar verklaringen m.b.t. het geplande huwelijk en omtrent het feit dat haar ooms haar zijn komen zoeken in Georgië acht de commissaris-generaal niet geloofwaardig.

Ten zesde gaat de commissaris-generaal, ondanks het gegeven dat verzoekster zelf geen vrees heeft opgeworpen in dit verband, in op haar verklaring dat zij geen religie heeft. Verwijzend naar informatie gevoegd bij het administratief dossier wordt toegelicht dat er in Iran een heel gevarieerde samenleving is en in de praktijk geen zaken bekend zijn waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd om atheïst te zijn en dat dit onder meer te maken heeft met het feit dat het weinig of niet gebeurt dat iemand zich in Iran openlijk zal uiten als atheïst. Het gegeven dat verzoekster geen religie heeft, leidt volgens de commissaris-generaal niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Tenslotte stelt de commissaris-generaal vast dat de overige documenten voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3.2. In zoverre verzoekster laat uitschijnen dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar medische problemen en hierbij preciseert dat het haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij geen melding had gemaakt van haar medische problemen bij aanvang van het verhoor nu de protection officer haar onmiddellijk onderbrak toen zij de medische documenten wilde voorleggen, kan zij niet gevolgd worden gelet op wat volgt.

De Raad benadrukt in deze dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij van bij de aanvang van de procedure haar volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over haar verzoek en het aan haar is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover de verzoekster hier nood aan heeft en voor zover haar bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 55).

De Raad merkt op dat tegemoet werd gekomen aan verzoeksters verzoek om bijgestaan te worden door een vrouwelijke ambtenaar en een vrouwelijke tolk (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst CGVS 29 juli 2022, punt 3.6; CGVS verhoor, p. 2).

Verder werd in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij omwille van haar psychologische problemen bijzondere procedurele noden zou hebben. Zo werd verzoekster bij aanvang van het verhoor gevraagd of er elementen zijn die het vertellen van haar verhaal of het deelnemen aan de procedure voor internationale bescherming kunnen bemoeilijken, waarop zij geen melding maakte van geheugenproblemen te wijten aan medicatie die zij neemt (CGVS verhoor, p. 2). Verzoekster antwoordde bovendien bevestigend op de vraag of ze zich goed genoeg voelt om het interview te doen (CGVS verhoor, p. 3). Op geen enkel moment gaf verzoekster tijdens het onderhoud aan dat zij niet in de mogelijkheid was om op bepaalde vragen te antwoorden omwille van geheugenproblemen. De Raad ontwaart in de notities van het persoonlijk onderhoud geen elementen op basis waarvan nog maar een vermoeden kan worden afgeleid dat verzoekster niet in staat was de haar gestelde vragen te beantwoorden en de asielpcedure te doorlopen. Evenmin blijkt dat haar raadsman, tevens aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud, zich bij aanvang heeft verzet tegen het plaatsvinden ervan. Ook bij afloop van het persoonlijk onderhoud heeft haar raadsman geen opmerkingen geuit omtrent het verloop ervan en evenmin omtrent eventuele geheugenproblemen die invloed zouden hebben gehad op haar antwoorden (CGVS verhoor, p. 27). Zoals de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt, maakte verzoekster pas gewag van haar geheugenproblemen nadat zij gevraagd werd waarom zij tijdens haar vorige interview niet vermeld had dat haar paternale ooms naar Georgië waren afgereisd (CGVS verhoor, p. 25). Waar verzoekster betoogt dat haar dit niet kwalijk kan worden genomen nu zij hiervan reeds eerder melding had willen maken door voorlegging van haar documenten, maar de protection officer haar hierop onderbrak en meedeelde dat dit slechts later besproken kan worden, kan de Raad haar niet bijtreden. Weliswaar is het correct dat de protection officer verzoekster voor de pauze vroeg om haar documenten al te tonen zodat die later konden worden besproken (CGVS verhoor, p. 13), doch werden die documenten ook effectief besproken en blijkt geenszins dat verzoeksters hierbij melding maakte van geheugenproblemen (CGVS verhoor, p. 16-17). Gelet op voorgaande en rekening houdend met het feit dat blijkens de notities van het persoonlijk

onderhoud verzoeksters verhoor een normaal verloop kende, blijkt niet dat verzoekster niet in staat was om het gehoor te doorlopen.

De door verzoekster neergelegde stukken werpen hier evenmin een ander licht op. In het medisch attest van 02/08/2022 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1) wordt een litteken van één cm op verzoeksters voorhoofd vastgesteld. De centrumarts geeft vervolgens louter verzoeksters verklaringen weer, namelijk dat het letsel veroorzaakt werd door haar oom ongeveer twee jaar geleden tijdens een kidnapping en dat ze reeds verschillende zelfmoordpogingen heeft gedaan. In het attest van 16/08/2022 stelt de centrumarts naast het litteken op haar hoofd ook een bruine vlek op haar been vast, waarbij de verklaringen van verzoekster hiervoor worden toegevoegd, stellende dat dit veroorzaakt werd door haar oom en dat zij als vijfjarig kindje antidepressiva en benzodiazepine heeft ingenomen. De centrumarts stelde vervolgens vast dat het vroeg en langdurig gebruik van dergelijke medicatie een effect kan hebben op haar cognitieve functie (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2). In het psychologisch rapport van 09/08/2022 wordt gesteld dat verzoekster twee keer op raadpleging kwam, zij vertelde over haar traumatische ervaringen in Iran, over het feit dat zij reeds jaren medicatie neemt, haar twee zelfmoordpogingen en dat verzoekster meedeelde dat ze als gevolg van de medicatie veel vergeet en geheugenproblemen ervaart. Het enige medisch attest uit Iran (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8) dat verzoekster neerlegt, is ongedateerd en werd opgesteld door een specialist in interne ziektes. De specialist attesteert dat verzoekster omwille van een depressie en angst in behandeling is, somt medicatie op en deelt tenslotte mee dat ze soms vergeetachtig is en mentale problemen heeft. De Raad stelt vast dat de attesten een loutere weergave zijn van verzoeksters eigen verklaringen en dat verzoekster geen enkel bewijs kan voorleggen van het feit dat zij als vijfjarig kindje reeds in Iran medicatie heeft genomen, die dan tot het gevolg zou hebben dat zij op heden lijdt aan geheugenproblemen. De uitleg die verzoekster vervolgens dienaangaande geeft is tegenstrijdig nu zij verklaart dat er in Iran nooit iets op papier werd gezet uit vrees voor de familie van haar oom, maar zij dan toch in staat bleek één document uit Iran voor te leggen en zij tegelijk uitlegt dat zij geen medische documenten kan voorleggen omdat haar oom haar computer heeft meegenomen en alles daarop stond (CGVS verhoor, p. 16). Bovendien blijkt uit wat volgt dat, in navolging van wat de commissaris-generaal oordeelt, evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende problemen met de familie van haar vaderskant, waardoor dit evenmin een geloofwaardige reden kan zijn voor het niet voorleggen van medische stukken. Dat verzoekster dan toch in bezit zou zijn van een medisch attest uit Iran is opmerkelijk indien zij tegelijk voorhoudt dat er geen attesten worden opgesteld uit angst voor haar oom. Alleszins is de bewijswaarde ervan zeer gering nu het attest louter een kopie betreft en zelfs los daarvan ook moet worden vastgesteld dat het niet gedateerd is dus op geen enkele wijze mag blijken wanneer en in welke omstandigheden het werd opgesteld. De commissaris-generaal stelde voorts terecht vragen bij de hoedanigheid van de arts die het attest heeft opgesteld nu dit een internist is en het dan ook weinig geloofwaardig is dat iemand met die specifieke specialisatie uitspraak zou doen omtrent iemands psychologische toestand. Waar verzoekster hieromtrent tracht te verantwoorden dat zij afkomstig is uit een klein dorp en zij geen keuze had dan zich te wenden tot een internist, stemt dit geenszins overeen met haar verklaringen, nu zij uitlegde dat zij in Iran een psychiater bezocht (CGVS verhoor, p. 16).

Nergens in de attesten wordt immers *in concreto* en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de problemen van verzoekster een deelname aan de procedure internationale bescherming en het persoonlijk onderhoud zouden verhinderen of bemoeilijken. Verzoeksters verklaring, dat ze als vijfjarige medicatie heeft ingenomen, wordt, zoals blijkt uit voorgaande, door geen enkel attest geobjectiveerd. Dat volgens de centrumarts de inname van de medicatie die verzoekster heeft vermeld, een invloed kan hebben op het geheugen, betreft niet meer dan een hypothese zonder dat hierbij uitspraak wordt gedaan over de vraag of verzoekster die medicatie ook effectief heeft toegediend gekregen. Uit de bewoordingen van de attesten blijkt dat de opstellers ervan zich louter gebaseerd hebben op datgene wat verzoekster verklaard heeft.

Verzoekster toont, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet aan dat zij niet in staat zou zijn geweest om aanspraak te kunnen maken op haar rechten of te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure en dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met bijzondere procedurele noden in haar hoofde.

De Raad benadrukt verder nog dat medische documenten zoals *supra* vermeld, geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde symptomen werden veroorzaakt. Immers, een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog enkel maar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen symptomen. Een psycholoog of een psychiater is bij het vaststellen van zijn

diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt, zoals ook *in casu* duidelijk blijkt uit de inhoud van de attesten zelf. Verzoekster toont niet aan dat haar bepaalde procedurele noden zouden zijn ontzegd en evenmin dat haar medische situatie van die aard is dat ze een dermate impact heeft op de beoordeling van haar verklaringen afgelegd doorheen haar asielprocedure.

De foto's (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4), waarvan overigens niet met zekerheid kan worden gesteld wie er staat op afgebeeld, tonen enkel een letsel aan, doch doen geen uitspraak over de omstandigheden waarin die letsels werden opgelopen. Evenmin bieden ze enige garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, waardoor zij slechts een zeer beperkte, dan wel onbestaande bewijswaarde hebben.

Hoewel verzoekster zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, oordeelt de Raad dat deze documenten omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde niet volstaan om aan te tonen dat verzoeksters cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast zodat zij niet in staat zou zijn geweest om haar asielprocedure te doorlopen. Evenmin volstaan de door haar neergelegde documenten in deze stand van zaken op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Van verzoekster mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Waar verzoekster betoogt dat zij bij aanvang van haar verhoor heeft aangegeven bij dat zij van een veiligheidsagent in het gesloten centrum vernomen had dat die op de hoogte is van haar asielrelaas en van het feit dat zij atheïst is en het haar zorgen baart dat die informatie ook in Iran zou zijn terechtgekomen, stelt de Raad vast dat de protection officer haar steevast wees op de vertrouwelijkheid van het gevoerde onderhoud en de afgelegde verklaringen (CGVS verhoor, p. 2 en 3) en verzoekster ook expliciet gevraagd werd of ze zich goed genoeg voelde om het onderhoud te laten plaatsvinden, waarop zij bevestigend antwoordde (CGVS verhoor, p. 3). Er zijn geen enkele indicaties voorhanden dat verzoeksters asioldossier niet op vertrouwelijke wijze werd behandeld.

Waar verzoekster stelt dat zij duidelijk was omtrent haar eindbestemming, blijkt dit alleszins niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud in samenhang bekeken met de documenten die zij bij zich had toen zij zich aanbood bij de grenspolitie. Naast een vals Tsjechisch paspoort en haar Iraans paspoort, was verzoekster in bezit van een ticket van Brussel - Manchester voor 24 juli 2022 en van een inschepingskaart voor de vlucht naar Manchester. Het is dan ook hoogst merkwaardig dat verzoekster, gevraagd naar haar eindbestemming eerst verklaarde dat ze samen met haar vriend A. naar Spanje wilde reizen, maar dat ze uiteindelijk vanuit Istanbul naar Georgië en vervolgens naar België reisde. Gevraagd of zij dan nog plannen had om verder te reizen nu zij eerder melding maakte van Spanje, antwoordde verzoekster dat de vriend van haar vader haar had verteld dat ze naar de transitzone in Brussel diende te gaan en van daaruit kon reizen naar Spanje. Verzoekster maakte wederom geen melding van Manchester. Pas nadat zij geconfronteerd werd met het ticket Brussel – Manchester wisselde verzoekster opnieuw van schouder, stellende dat de vriend van haar vader haar had verteld dat zij vanuit de transitzone naar alle landen zou kunnen reizen en kwam zij niet verder dan te stellen dat ze niet wist waarom een ticket naar Manchester was aangekocht (CGVS verhoor, p. 15). Dat zij geen weet had van haar ticket naar Manchester klemt dan weer met haar verklaring dat zij vanuit de transitzone ook naar Manchester kon gaan (CGVS verhoor, p. 20). Door in het verzoekschrift één versie van de feiten naar voren te schuiven zonder hiervoor dan ook verder een verklaring te geven, is zij echter niet in staat haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen te herstellen.

De Raad treedt de commissaris-generaal vervolgens bij in de vaststelling dat verzoekster tijdens het verhoor bij de DVZ kernelementen van haar asielrelaas onvermeld liet. Bij de DVZ verklaarde verzoekster dat zij bij terugkeer naar haar herkomstland vreest vermoord te zullen worden door haar oom M. langs vaderskant. Gevraagd om een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit haar herkomstland, antwoordde verzoekster dat zij twee jaar geleden door haar oom M., die haar mishandelde, geslagen werd met een wapen en met een glazen fles. Tijdens de voorbije 2 jaren zou haar vader dan op zoek zijn geweest naar een oplossing om haar te helpen zodat zij Iran kon verlaten. Omdat

ze verliefd geworden was op A. verweet haar oom haar te spelen met de reputatie van haar familie omdat zij volgens de regels geen relatie mag hebben (AD CGVS, deel 7, vragenlijst, punten 4 en 5). Het verslag werd haar voorgelezen in het Farsi. Dat verzoekster enkel met ja en nee diende te antwoorden (CGVS verhoor, p. 3) is geenszins correct. De protection officer stelde verzoekster de vraag of zij bij de DVZ alle redenen had kunnen vermelden waarvoor zij vreest bij terugkeer naar Iran. Hoewel verzoekster hier aanvankelijk "nee" op antwoordde, gaf zij verder meermaals aan dat zij niets belangrijk meer had toe te voegen (CGVS verhoor, p. 3). Indien verzoekster inderdaad de mening was toegedaan dat zij bepaalde elementen niet had kunnen vertellen bij de DVZ, heeft zij dit alleszins niet zo meegedeeld tijdens het persoonlijk onderhoud, hoewel zij hieromtrent tot drie maal toe om gevraagd werd. Dat verzoekster geen melding heeft gemaakt van wat er met haar gebeurde als vijfjarig meisje en van de problemen omtrent de uithuwelijking die haar oom voor haar in gedachten had, wat nochtans de reden vormde voor het feit dat zij met haar ouders een jaar elders zijn gaan wonen en waarom haar vader haar besloot te redden (CGVS, verhoor, p. 5) doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vermeende problemen met de familie van haar vader. Dat verzoekster bij de DVZ kort moest zijn, kan de voormelde, frappante omissie in haar verklaringen bij de DVZ evenmin verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als het gegeven dat zij als vijfjarig meisje werd lastiggevallen door haar oom wat aanleiding gaf tot paniekaanvallen en nachtmerries en het verbreken van het contact met haar oom, en het feit dat zij vreest om door haar oom uitgehuwelijkt te worden met een man van 80 jaar oud, hierin niet zou hebben vermeld.

Vervolgens merkt de Raad op dat verzoekster het merendeel van de motieven weergegeven in de bestreden beslissing, waaruit blijkt waarom er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas, directe vluchtaanleiding en overige problemen met haar familie langs vaderskant, onbesproken laat en aldus niet betwist. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat het feit dat verzoekster slechts beperkte informatie kan aanreiken over de bezigheden van haar ooms langs vaderszijde, terwijl het wel de persoon van haar oom is waarvoor zij haar land ontvluchte, wat de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnt. Eveneens stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen over de persoon A.A. en omtrent de aard van haar relatie allerminst overtuigen nu verzoekster niet verder kwam dan het afleggen van zeer vage verklaringen, zij niets kon vertellen over de job van haar vriend A.A. en evenmin enige informatie kon geven over zijn familie (CGVS verhoor, p. 9-12). Dat zij dan alle contact zou zijn verloren met A.A., met wie zij zinnens was naar Spanje te reizen omdat zij elks een aparte vlucht hadden genomen naar Georgië en zij geen enkele contactgegevens van elkaar mee hadden is allerminst geloofwaardig, zoals ook terecht geoordeeld werd door de commissaris-generaal. Dat verzoekster niet in staat is om haar ontvoering door haar oom, wat een kernelement van haar asielrelaas betreft op consistente wijze te situeren in de tijd, ondermijnt mede de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Zoals blijkt uit de uiteenzetting *supra* kan verzoekster zich niet verschuilen achter geheugenproblemen. Dat verzoekster, afgezien van wanneer de ontvoering dan wel plaatsvond nog geruime tijd in Iran bleef wonen, op een plaats die amper op 30 minuten rijden is van haar ooms, terwijl zij wel eerder in staat bleek om met haar vader en dit ook omwille van haar oom, gedurende een jaar in Mashad te wonen (CGVS verhoor, p. 4), is weinig ernstig. Dat verzoekster niet in staat was een gelijkaardige maatregel te nemen, zonder hiervoor een aannemelijke verklaring werd geboden, komt allerminst de geloofwaardigheid van haar vermeende vrees ten goede. De motieven uit de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden integraal door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster nog tracht uit te leggen dat zij wegens gebrek aan tijd niet meer informatie kon geven omtrent de ooms die in Georgië waren daar zij gewekt werd uit haar slaap door een vriend van haar vader die haar vervolgens aanmaande om zo snel als mogelijk uit Georgië te vertrekken, is zij evenmin in staat een ander licht te werpen op de beoordeling van die omstandigheden. Dat verzoekster niet het minste kon vertellen over die gebeurtenis, waar haar ooms dan precies waren, welke ooms achter haar zaten, terwijl dit de effectieve aanleiding was voor haar vertrek vanuit Georgië kan de Raad evenmin overtuigen.

Verzoeksters citaten uit verschillende rapporten, waarmee zij wenst aan te tonen dat er in Iran heel veel vrouwen op brute wijze vermoord worden bij zogenaamde eremoorden, kunnen geen ander licht werpen op de beoordeling van haar vluchtrelaas. Immers, de algemene rapporten hebben geen betrekking op

haar persoonlijke situatie. Evenmin zijn die algemene rapporten van die aard dat zij een ongeloofwaardig bevonden relaas, omwille van de supra uiteengezette redenen, geloofwaardig wordt gemaakt. Verzoekster kan dan ook geenszins voorhouden als zouden voormelde bronnen haar vrees voor vervolging aantonen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt geen gewag van andere problemen die zij in haar herkomstland zou hebben gekend. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de motieven in de bestreden beslissing omtrent het gegeven dat verzoekster geen geloof heeft niet betwist worden en integraal worden overgenomen door de Raad, zodat ook dit gegeven geen aanleiding vormt om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico dreigt te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

4.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

4.6. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO